

РЕШЕНИЕ

№ 7227

гр. София, 01.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **10716** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба „Принтекс 21“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], чрез адвокат М. Н.-А., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вч.Б, ап. 18.

Претендира се присъждане на сумата от сумата от 5 040 лева, представляваща заплатените от „Принтекс 21“ ЕООД разноски за адвокатско възнаграждение за изготвяне и подаване на жалба против РА № Р-16002623007544-091-001/29.07.2024 г. по договор за правна помощ и съдействие ПП-ПРН-176/2024, ведно със законната лихва за забава върху тази сума, която е в размер на 181.28 лева за периода от 29.07.2024 г. (датата на издаване на РА) до 31.10.2024 г. (датата на подаване на исквата молба), както и законната лихва за забава върху главницата от датата на подаване на исквата молба до окончателното плащане на задължението.

Претендира се и заплащането на извършените от дружеството разноски в настоящето производство.

В исквата молба се твърди, че служители на ответника са издали индивидуален административен акт на „Принтекс 21“ ЕООД - РА № Р-16002623007544-091-001/29.07.2024 г., с който за дружеството са установени публични задължения.

С решение № 421/10.10.2024 г. на директора на дирекция „ОДОП” - [населено място],

РА е обявен за нищожен.

За изготвянето на жалбата по административен ред дружеството е заплатило на адвокатско дружество „Б., З. и партньори“ възнаграждение в размер на 5040 лв., което представлява нанесена на него вреда, за която следва да бъде обезвъзмездено по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

От ответника е постъпил писмен отговор, в който исковата молба се оспорва изцяло като неоснователна.

На първо място се счита, че не са представени счетоводни извлечения, доказващи осчетоводяването платения хонорар. При направените служебни проверки е установено, че издадената от адвокатското дружество фактура не е отразена в справките-декларации по ЗДДС на ищеца за съответния период.

На следващо място, според ответника, възнаграждението между „Принтекс 21“ ЕООД и адвокатско дружество „Б., З. и партньори“ е уговорено преди издаването на ревизионния акт, от който се твърди, че произтичат търпените от ищеца вреди. Това обстоятелство лишава претенцията от качеството „непосредственост“, като основание за обезщетяване на вредите.

Според ответника, независимо от обстоятелството, че Ревизионен акт РА № Р-16002623007544-091-001/29.07.2024 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място] е бил отменен при оспорването по административен ред, не се установява наличието на причинно-следствена връзка между претендираните вреди и незаконосъобразния административен акт. Твърди се, че договорът за правна защита и съдействие между „Принтекс 21“ ЕООД и адвокатско дружество „Б., З. и партньори“ е бил сключен доброволно, т.е. не е имало законово изискване за сключване на такъв договор и съответно за заплащане на адвокатско възнаграждение. Освен това договорът е сключен преди издаването на оспорения РА и част от уговорената сума е за изготвяне на възражение срещу Ревизионния доклад, който не подлежи на самостоятелно обжалване, поради което заплащането на възнаграждение за изготвяне на възражение срещу РД не може да бъде вреда, която следва да се обезщетява по реда на чл. 1 от ЗОДОВ.

На трето място, според ответника процесуалният ред за оспорване на РА пред Директора на Дирекция „ОДОП“ е регламентиран в чл. 152 – 155 от ДОПК. В специалния закон никъде не е предвидена възможност за присъждане на разноски в случай на отмяна на РА в производството по оспорване по административен ред, поради присъждането на такива не може да бъде търсено по реда на ЗОДОВ.

На последно място ответникът намира, че платеното адвокатско възнаграждение е прекомерно и моли същото да бъде редуцирано съгласно мотивите на Решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. на ВАС.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът, редовно призован, се представлява от адвокат А., която поддържа исковата молба. Претендира присъждане на направените в хода на настоящето производство разноски.

Ответникът - Национална агенция за приходите, се представлява от юрисконсулт А., която оспорва исковата молба, по аргументи посочени в отговора на исковата молба. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за неоснователност на предявените искове. Алтернативно се сочи,

че платеното адвокатско възнаграждение е завишено и не следва да бъде присъждано в пълен размер.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че срещу „Принтекс 21“ ЕООД е било образувано ревизионно производство със Заповед за възлагане на ревизия № 16002623007544-020-001/14.12.2023 г., издадена от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], за установяване на задължения на дружеството по ЗДДС. Производството е завършило с издаването на Ревизионен акт № РА № Р-16002623007544-091-001/29.07.2024 г. (л. 16-33) от органи по приходите при ТД на НАП, [населено място], с който за дружеството са установени публични задължения в общ размер (главница и лихви) на 44 306,97 лв. На 08.08.2024 г. дружеството е подало жалба вх. № 70-00-6227 (л. 34-39), подписана от адвокат А.. При оспорването му по административен ред, РА е обявен за нищожен с решение № 421/10.10.2024 г. на директора на дирекция „ОДОП” - [населено място] (л. 47-50).

Видно от договор за правна защита и съдействие № ПП-ПРН-176/2024 г., сключен между „Принтекс 21“ ЕООД (клиент) и адвокатско дружество „Б., З. и партньори“ (дружеството), страните са се договорили, дружеството да окаже на Клиента правна помощ и съдействие, изразяващи се в изготвяне на възражение срещу ревизионен доклад, във връзка с образуваното срещу клиента ревизионно производство със ЗВР № 16002623007544-020-001/14.12.2023 г. и да изготви и подаде жалба срещу издаден в същото ревизионно производство ревизионен акт. Договорено е заплащане на минимално възнаграждение, без ДДС на основание чл. 8, ал. 4, във връзка чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, [бр. 14 от 2025 г.](#)), с оглед на предложените за установяване в ревизионния доклад публични задължения. С допълнително споразумение към договора от 01.07.2024 г., страните са се договорили, за заплащане на възнаграждение в размер на 4150 лв. без ДДС, с оглед на предложените за установяване публични задължения, в размер на 43 772,09 лв. На 05.08.2024 г. страните са договорили окончателен размер на възнаграждение в размер на 4200 лв., без ДДС, с оглед на установените с РА № Р-16002623007544-091-001/29.07.2024 г. публични задължения в размер на 44 306,97 лв.

На 09.08.2024 г. адвокатско дружество „Б., З. и партньори“ е издало фактура № 0000071 от 09.08.2024 г. на „Принтекс 21“ ЕООД, в която е вписана договорената сума.

Видно от платежно нареждане от 08.08.2024 г. „Принтекс 21“ ЕООД, чрез П. М. Д. е наредило по сметка на адвокатско дружество „Б., З. и партньори“ сумата от 5040 лв.

Като доказателство по делото е приет договор за заем, сключен на 07.08.2024 г. между П. М. Д. (заемодател) и „Принтекс 21“ ЕООД (заемател), видно от който, заемодателят предоставя на заемателя сумата от 5040 лв. Заемодателят се задължава да изпълни парично задължение на заемателя към адвокатско дружество „Б., З. и партньори“, уговорена с договор за правна защита и съдействие № ПП-ПРН-176/2024 г. и сключено към договора допълнително споразумение от 05.08.2024 г. Заемателят се задължава да върне сумата до 12.08.2024 г. Видно от разписка от 12.08.2024 г., П.

М. Д. удостоверява, че е получил от „Принтекс 21“ ЕООД изцяло в брой предоставената по договор за заем от 07.08.2024 г. сума в размер на 5040 лв.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

В исковата молба се твърди, че са налице всички, предвидени в закона предпоставки, които обосновават възникването на отговорността на държавата за причинени на граждани и юридически лица вреди, вследствие на незаконосъобразни актове или действия на нейни органи или длъжностни лица. Доказано е наличието на претърпени вреди, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за оспорване на посочения ревизионен акт и причинно-следствената връзка между тези вреди и отменения РА.

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към протовоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни

органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увредения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, вследствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с оглед фактическите твърдения на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на издаден административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника; 2. незаконосъобразност на акта или действието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразното действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилите вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана – от органите по приходите при ТД на НАП, [населено място] е издаден Ревизионен акт РА № Р-16002623007544-091-001/29.07.2024 г.

Според настоящия съдебен състав е доказана (без да е спорна) втората предпоставка – обявяване на нищожност на ревизионния акт, вследствие на оспорването му по предвидения в закона административен ред.

Производството по обжалване на ревизионните актове е специфично и изисква задължително оспорване по административен и съдебен ред.

В случая е безспорно, че е проведено оспорване по административен ред, при което с решение № 421/10.10.2024 г. на директора на дирекция „ОДОП” - [населено място], РА е бил обявен за нищожен.

Независимо от обстоятелството, че РД не подлежи на самостоятелно оспорване, следва да се отбележи, че съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК, ревизионният доклад се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него. Органът по приходите е длъжен да обсъди направените срещу ревизионния доклад възражения и представените доказателства. Предвид на обстоятелството, че в закона не е предвидено търсенето и съответно заплащането на разноски при подаване на възражението срещу съставен ревизионен доклад, съответно при задължително

оспорване по административен ред, обезвреждането на вредите, в този случай, безспорно би могло да се реализира по реда на чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съгласно чл. 117, ал. 5 от ДОПК, за ревизирано лице е предвидена възможност за подаване на възражение срещу издаден ревизионен доклад, с който са предложени за установяване публични задължения. Съвсем логично е ревизираните лица да не разполагат с необходимите за изготвяне на такова възражение правни и икономически познания, което предполага сключване на договор с адвокат, който може да осигури адекватната в този случай защита, изразяваща се в запознаване с преписката и събраните в хода на ревизионното производство доказателства, представяне на нови такива и поставяне на искания за събиране на допълнителни доказателства. От съдържанието на РА № Р-16002623007544-091-001/29.07.2024 г. се установява, че срещу РД, на 15.07.2024 г. е подадено писмено възражение от дружеството.

Обжалването на РА по реда на чл. 155 от ДОПК е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето срещу ревизионен акт, с който за него са установени публични задължения. С други думи, съставеният от органите по приходите РА, е необходимо условие за търсене на съдействието на адвокат, който може компетентно и качествено да изготви жалбата срещу този акт до директора на Дирекция „ОДОП“. В тази връзка съдът не намира за основателни възраженията на ответника за липса на законово основание за ангажиране на адвокат и заплащане на адвокатско възнаграждение за изготвянето на възражение срещу РД и жалба срещу РА. Аргумент в подкрепа на този довод се открива в мотивите на Решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г., където ВАС посочва, че да се приеме, че заплатения адвокатски хонорар на адвокат за обжалването на едно отменено като незаконосъобразно наказателно постановление (в случая административен акт – бел. на докладчика) не е имуществена вреда за обжалващия, тъй като адвокатската защита по тези дела не е по закон задължителна и този хонорар е платен по силата на свободно договаряне, и че за гражданина е нормално сам да се защитава пред съда, е все едно да се приеме абсурдната теза, че заплатения хонорар за преглед и лечение при лекар или зъболекар е луксозен разход и не е имуществена вреда за лицето, на което е причинена телесна повреда от непозволено увреждане, тъй като лекарската помощ не е по закон задължителна и лекарския хонорар също е на свободно договаряне и за увредения е нормално да се самоллекува.

Според настоящия съдебен състав в разглеждания казус е налице и третата предпоставка за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Страните не спорят, а и това се установява от цитираните по-горе платежни нареждания, че договореното адвокатско възнаграждение в размер на 5040 лв. е било реално заплатено. Вярно, че то е било заплатено от физическото лице П. М. Д., но видно от представения договор за заем, същият е действал по поръчка и със съгласието на „Принтекс 21“ ЕООД, като дружеството му е възстановило на 12.08.2024 г. платената сума.

Съдът намира, че от претендираното обезщетение не следва да бъде изваден начисления ДДС. Съгласно § 2а от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, [бр. 14 от 2025 г.](#)), за нерегистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност адвокати

размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. В случая е безспорно, че и доставчика и получателя на адвокатската услуга са регистрирани по ЗДДС лица, поради което адвокатско дружество „Б., З. и партньори“ е било длъжно да начисли ДДС, върху договореното според договор за правна защита и съдействие № ПП-ПРН-176/2024 г. и сключеното към него споразумение от 05.08.2024 г. адвокатско възнаграждение. Адвокатско дружество „Б., З. и партньори“ е издало данъчна фактура, в която е вписан идентификационния му номер по ЗДДС.

В тежест на ответника е да докаже твърдението си, че „Принтекс 21“ ЕООД впоследствие е ползвало право на приспадане на данъчен кредит. Т. доказване не беше осъществено.

По отношение възражението за прекомерност на размера на платеното адвокатско възнаграждение, съдът намира същото за неоснователно. Адвокатско дружество „Б., З. и партньори“ и „Принтекс 21“ ЕООД са се договорили за заплащане на минимално възнаграждение, определено въз основа на установените с РА публични задължения, съгласно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, [бр. 14 от 2025 г.](#)). Оспорването на ревизионен акт, с който за определено данъчно-задължено лице се установяват публични задължения винаги е свързан с материален интерес, което е предпоставка за определянето на адвокатското възнаграждение според този интерес. В разглеждания казус, при материален интерес от 44 306,97 лв. (определените с РА публични задължения) предвиденият в чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, [бр. 14 от 2025 г.](#)), (в приложимата редакция към 01.08.2024 г.) минимум е 4 195 лв., върху която сума, както беше посочено по-горе следва да бъде начислен ДДС. Страните, видно от договор за правна защита и съдействие № ПП-ПРН-176/2024 г. и подписаното към него допълнително споразумение от 05.08.2024 г. и издадената от адвокатско дружество „Б., З. и партньори“, са се договорили за възнаграждение в размер на 4200 лв., без ДДС, т.е. заплатеното адвокатско възнаграждение е с 5 лв. над предвидения в наредбата минимален размер.

Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между нищожния административен акт и претърпените имуществени вреди, т.е. установена е и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

За пълнота съдът следва да отбележи, че не намира за основателно възражението на ответника, че платеното адвокатско възнаграждение не е отразено в справките-декларации по ЗДДС, подавани от ищеца. Регистрирано по ЗДДС лице безспорно трябва да отразява в дневниците за покупки и съответните справки-декларации получените от него доставки (в случая

адвокатската услуга). Неизпълнението на това задължение, може да бъде основание за ангажиране на административно-наказателната му отговорност, но по никакъв начин не може да се отрази върху правото му да получи обезщетение по чл. 1 от ЗОДОВ, при извършено успешно пълно и главно доказване на предявения иск.

С оглед основателността на главния иск, съдът установява основателност и на акцесорната претенция на ищеца за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху уважения размер на обезщетението за причинени имуществени вреди. По отношение на определянето на началния момент на дължимостта на законната лихва, представляваща обезщетението, следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на Върховния касационен съд по тълкувателно гр.д. № 3/2004 г., съгласно което началният момент на забавата при нищожните актове на администрацията и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е датата на издаване на нищожния акт.

В разглеждания случай, РА № Р-16002623007544-091-001 е бил издаден на 29.07.2024 г. Съдът, по реда на чл. 162, пр.1 от ГПК, като съобрази, че не са необходими специални знания от областта на науката, изкуството, техниката или занаятите, изчислява размера на законната лихва върху сумата от 5040 лв. за претендиращия период 29.07.2024 г. – 31.10.2024 г. (датата на подаването на исковата молба), така както е очертан в исковата. Размерът мораторната лихва може да бъде определен чрез използване на електронния калкулатор, базиран на интернет страница с адрес: www.calculator.bg. След извършено пресмятане по посочения начин, съдът намира, че в случая размерът на мораторната лихва върху сумата от 13 200 лева за посочения период е **181 лева**.

На ищеца се дължи и законна лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ предвид пълното уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски. Ответникът не направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Водим от горното, на основание чл. 203 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на „Принтекс 21“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] сума в размер на **5040** (пет хиляди и четиридесет) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили от нищожен Ревизионен акт № Р-16002623007544-091-001/29.07.2024 г., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на възражение срещу ревизионен доклад и жалба срещу Ревизионен акт № Р-16002623007544-091-001/29.07.2024 г. до административния орган - директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място], ведно със мораторна лихва

в размер на **181** (сто осемдесет и един) лв., от датата на издаване на нищожния акт - 29.07.2024 г. до датата на предявяване на исковата молба – 31.10.2024 г., както законна лихва, считано от датата предявяване на иска до окончателното изплащане на присъдената сума.

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на „Принтекс 21“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, [бр. 14 от 2025 г.](#)), в действащата към момента на сключването на договора за правна защита и съдействие редакция, сума в размер на **1010** (хиляда и десет) лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение в размер на 960 лв. и държавна такса в размер на 50 лв.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.